

Industrien alene. Herved komme vi ud af det Dødvande, vi vare i med Hensyn til denne Sag; der kommer Liv i den igen, og som jeg allerede har nævnt: jeg haaber, at det skal blive det første Skridt til at gaa videre. Nu er Forslaget jo blevet vel modtaget fra forskellige Sider, men der er dog ogsaa blevet fremstillet vægtige Indvendinger mod det, og navnlig den sidste ærede Taler, det 11te kongevalgte Medlem (S. N. Hansen) har haft store Betæneligheder ved det. Den ærede Minister sammenlignede dette Forslag med det tidligere Regeringsforslag og søgte at paavise, at Forslaget her giver Arbejderne mindre og gør Byrden sværere for Arbejdsgiveren. Ja, at Forslaget giver Arbejderne mindre, er rigtig. I saa Henseende gif Regeringsforslaget meget vidt, forekommer det mig, idet det sikrede Arbejderne en forholdsvis stor, aarlig Livrente, nemlig $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen. Altsaa for en Arbejds løn af 900 Kr. blev det en Livrente, for hel Invaliditet selvfølgelig, paa 600 Kr., den kunde jo endogsaa gaa højere op, idet den ved en Arbejds løn af 1,200 Kr. der jo ikke er saa usædvanlig i mange Erhverv, kunde komme op til 800 Kr. Det er ganske rigtig, at Arbejderne indtøge denne gunstige Stilling ifølge det tidligere Forslag, men man maa dog endelig ikke tro, at Arbejderne naaede denne Stilling ifølge det tidligere Forslag, uden at det gif ud over Arbejdsgiveren. Ganske vist stod Staten den Gang som den, der ordnede hele Sagen og bar Garantien over for Arbejderen, men i Virkeligheden lagde man Byrden over paa Arbejdsgiveren gennem det saakaldte Lignings-system. Man lignede hvert Aars Udgift — og det første Aar med et Tillæg af Udgifterne til en Reservefond — paa samtlige Arbejdsgivere; de havde saaledes den Tilfredsstillelse, hvis det er en Tilfredsstillelse, at staa solidariske med hinanden som en eneste Korporation, men de kom sandelig til at betale alt, hvad der skulde betales, det er sikkert. Og at dette efter Forslaget, som var fremme den Gang, vilde blive meget mere, end der nu er Tale om, siger sig selv. En Forsikring, der yder en aarlig Livrente paa indtil 800 Kr., vil for en Arbejder i 40-Aars Alderen repræsentere en Kapital af 16,000 Kr., medens vi i det foreliggende Lovforslag ere nede paa en Kapital af 4,800 Kr. som Maksimum; saa stor er Forskellen. — Naar saa det ærede 11te kongevalgte Medlem mente, at man havde forøget Byrden for Arbejdsgiveren gennem det foreliggende Forslag, tror jeg rigtig nok, det er en stor Misforstaaelse. For det første maa man jo altsaa tage Hensyn til det, jeg

nu har fremhævet, man maa, hvis man vil anstille en Sammenligning, gaa ned med de Ydelser, der bleve givne Arbejderne, gaa ned til det, som det foreliggende Lovforslag foreskriver; men selv om man gjorde det, selv om man stillede det saaledes, at man kun vilde give Arbejderen det samme Beløb, som det foreliggende Forslag giver, er det en Misforstaaelse at tro, at Arbejdsgiveren vilde være bedre stillet under den statsordnede Tvangsforsikring efter Lovforslaget af 1890—91, end Arbejdsgiveren vilde blive efter det foreliggende Forslag. Dette vil absolut blive billigere, derom er der ingen Tvivl, det vil komme frem af forskellige Grunde og da navnlig den, at Administrationen af en Statsantalt som den, man tænkte sig efter Regeringens Forslag, vilde blive meget dyr, og Omkostningerne derved vilde selvfølgelig falde Arbejdsgiveren til Last. Der er dernæst dette, at hele den Opfordring, der er for Arbejdsgiveren til at søge at formindste Ulykkestilfældenes Antal paa Grund af den Ordning, som det foreliggende Forslag giver, idet man direkte peger paa Arbejdsgiveren selv og hans Ansvar til Udredelsen af Dødningsbeløbet, falder bort gennem en stor Statsanstalt, hvor alle komme til at betale lige meget, den, der er forsømmelig, lige med den, der er omhyggelig; der er intet, der skal lede den paagældende til at søge at undgaa Færene ved hans egen Bedrift.

Det, som Forslaget nu gaar ud paa, er jo, som det ærede Medlem fremhævede, ganske rigtig dette, at man i Kontraktforholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder paa lægger Arbejdsgiveren en Forpligtelse til at udrede et vist Beløb i Tilfælde af, at Arbejderen kommer til Skade under Arbejdet. Det er det, Lovforslaget foreskriver. Men man kan ogsaa sige, at her igennem har man lagt en indirekte Tvang paa Arbejdsgiverne til at forsikre Arbejderne. Og at Forsikringen er Lovforslagets Maal, det er sikkert nok, ikke Forsikring i private Aktieselskaber, lad mig sige det straks, i saa Henseende har Lovforslaget i en af de sidste Paragraffer udtrykkelig henpeget paa, at der kan gives Autorisation af Regeringen til gensidige Forsikringselskaber, og at det ønskelige vil være, at Arbejdsgiverne slutte sig sammen til gensidige Forsikringselskaber, er jo noget, som siger sig selv.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem mente, at Systemet her vilde arbejde meget vanskeligt, at man let risikerede, at Arbejderen kom til at staa uden at faa det Dødningsbeløb, som han skulde have, i Tilfælde af et Ulykkestilfælde. Lovforslaget udelukker ikke, at noget saadant kan ske,